

RÜYA MI ? GERÇEK Mİ ?

Yıl, eylül 2002 bir cumartesi sabahı büyük bir heyecanla Adana Eczacı Odası'nın mali kongresindeyiz. Allah'ım o ne kalabalık! Meslektaşlarımız sıraya girmiş imza atıyorlar. Uzaktan Oğuz'u görüyorum.Bana yer ayırmasını söylüyorum.İçimden de inşallah sesimi duymuştur diye geçirirken gözüm Başkan'a takılıyor herkes çevresini sarmış soru yağmuruna tutuyor , ayak üstü projelerini anlatıyor.

Saat 9'a gelirken ilçelerden ve Osmaniye'den katılan meslektaşlarımızla ve hemen hemen hergün görüştüğümüz arkadaşlarımızla sohbet imkanı buluyo -ruz. Arkadaşlarımız arabalarını değiştirdiklerini, tatillerini, bu ay hangi hayır kurumlarına bağış yaptığını , oda bağışının 500.000.000 TL olması gerektiğini konuşuyorlar. Ve herkesin gözlerinde müthiş bir heyecan okunuyor. Hepsi kongrenin başlama-sını bekliyor. Ayrıca meslektaşlarımız gördükleri yöneticilerimize tebriklerini sunuyor ve yeterli katkıyı gösteremediklerini söyleyip , özür diliyorlardı.

Mürsel arkadaşımızın bilgisayar başına geçmesiyle anlıyoruz ki mali kongre başlıyordu.Bir izdiham içinde içeri kendimizi zor attık.İçeride yaklaşık 600 meslektaşımız vardı ve ulusal TV,gazeteciler ön safları tutmuşlardı.Adana milletvekilleri, valimiz ve bütün idari erkan yerlerini almış sabırsızlıkla ve merakla kongrenin başlamasını bekliyorlardı.

Açılış konuşması için Alev hanım yerini alırken geç kalan meslektaşlarımız salonda kendilerine yer bulmaya çalışıyor; ayakta yer bulabildiklerine dua ediyorlardı.Açılış konuşmasından sonra Sn Başkan Erdoğan Çolak , meslektaşlarımıza katkılarından dolayı teşekkür etti ve konuşması alkışlarla sık sık kesildi.İçeriğinde ise halk sağlığının ne kadar iyi bir düzeyde olduğundan,ödeme

sorunun kalmadığından,15-16 ocak eyleminden sonra birlik ve beraberliğimizin daha da arttığından, deontolojik ihlallerin artık kalmadığından ve yaptığımız tüm toplantılarda katılımın çok fazla olmasından dolayı yeni binamıza ek bina yapılacağını söylediğinde ise salondaki alkışların dinmesi için 5 dakika beklemek zorunda kaldık.Divan ise bu coşkuyu dindirmede zorluk çekti.

Evet, işte herkesin beklediği kongremiz başlamıştı ve teker teker kürsü almaya başlandı.Biz konuşmacıları dinlerken dikkatimiz divana gidip-gelen,önerge veren arkadaşlarımız yüzünden dağılı-yordu.Divan ise önerge-leri sıraya koymakta bayağı zorlanacağına benziyordu.Eee kolay mı eczacıların kongre-lerini yönetmek. Ayrıca Yönetime eleştirileriyle yön veren ,ufkunu açan ve hemen hemen her konuda mesleğimizi daha ileri götürmek için çaba gösteren meslektaşlarımızda kongreye ayrı bir renk kattılar.

Genel Sekreterimiz Sn. Burhanettin BULUT çalışma raporunu elektronik ortamda çok güzel bir sunumla aktardı ; komisyon ve kurullarda çalışan arkadaşlarımız bütün çalışmalarını kendiler sunup,kürsü aldılar.

Kongrede bulunan gençlerin yoğun katılımı ve coşkusu bir başka görülmeye değer manzaraydı. Saymanımız Sn Özden Sezginsoy mali raporu okudu. Denetleme Kuruluda raporunu okuduktan sonra ; raporların görüşülmesi bölümünde söz alan meslektaşlarımız**"yapılan çalışmaların yeterli olmadığını her zaman daha iyi olması gerektiğini bu nedenle daha fazla katkı koymak için ellerinden gelen herşeyi yapacaklarını" söylediler.**Ve tüm raporlar %100 katılımı ile ibra edildi.Ve kabul edildi.

Divan ,dilek ve öneriler bölümüne geçtiğinde salonda bir hareketlenme oldu.Önerge veren meslektaşlarımız

Yeni projelerini, halka daha bilimsel hizmet verebilmek adına birbirleriyle yarışa girdiler. Herbiri birbirinden mükemmel, yaratıcı olan projeler bir potada buluşturularak yönetime sunuldu. Bilimsel ve kültürel kimliğini ortaya koyup kürsü alan meslektaşlarımız bizi büyüledi. 12-13 saattir heyecanla devam eden kongrede hala kürsü alamayan meslektaşlarımızın isteği üzerine bir daha ki kongrenin en az 2 gün yapılması konusunda divana önerge verdiler ve % 100 katılımı kabul edildi.

O sırada Annemin sesini duydum. Allah'ım annemin kongrede ne işi vardı diye düşünürken "Hadi kalk artık saat 7,30 oldu kongreye geç kalıyorsun" demesiyle kendime geldim. Bir hüznle uyandım ve geçte döndüm.

İnsanların umutları rüyalarla sınırlı mı olmalıdır? Eczacı odaları ve yönetim birimleri tüm sorunlarını tek başlarına çözebilecek güçte olsalardı bu umutlarımızı rüyalarda görmemize gerek kalmazdı. **"SAVAŞLAR KOMUTANLARLA KAZANILSAYDI, ASKERLERE NE GEREK VARDI?"**

Biz 15-16 Ocak eylemlerinde Türkiye'ye örnek olduk ve o 2 büyük günde yaşadığımız bir gerçektir. Ne rüya, nede hayal. GERÇEK! Tüm eczacılar tek bir yumruk olmuştuk ve haklarımızı savunuyorduk. Ama sonra ne acıdır ki haklarımıza sahip çıkamadık. "Zirveyi almak çok kolaydır ama orada kalabilmek en zordur" Biz 15-16 Ocak eylemlerimizde zirveye çıktık ama orada kalabildik mi?

Bireyselliğin, yabancılaşmanın, örgütsüzleştirilmenin, vurdumduymazlığın, tepkisizliğin, düşüncesizliğin yoğun olarak yaşandığı günümüzde gücümüzün farkında olmadan sahip olduğumuz değerlerin teker teker elimizden nasıl alındığını acı içinde görüyoruz. Bunun yansımaları 2002 mali kongresinde gayet net olarak yaşadık. Yaklaşık 150 kişiyle başlayan kongre 100 kişiyle bitti. Sanki hiç sorunumuz yok gibi meslektaşlarımız birçoğu imza mahkumları gibi çeteleyi imzalayıp gittiler. Nedeni ise imza atmazlarsa alacakları cezadan kurtulmak!!! Ama kendilerini ve mesleğimizi daha büyük cezalandırdıklarının acaba farkındalar mı! Acaba

mesleğine ayıracakları zamanları yok mu?

Kongrede Alev Hanım'ın açılış konuşmasıyla başladı ve Sn Başkan Erdoğan ÇOLAK kürsü aldı ve ülkemizin içinde bulunduğu ortamı ve yaşadığımız sorunları geniş perspektiflerle dile getirdi. Her zamanki ciddiyetiyle, titizliğiyle kongreye hazırlanan Yönetim Kurulu ve Komisyonları hareketli, dinamik, heyecanla kürseler alıp sunumlarını yaptılar ve çalışmalarını anlattılar. Komisyonlarda aktif görev alan meslektaşlarımızın sunumu kongreye başka bir renk verdi. Yaşadığımız önerge yoğunluğu sadece ve SADECE "4" adetti!

Kısaca ;

1- Üye aidatları

2- Yeni bina katkı payı

3- Eski binanın satılması

4- Açma-kapama saatleri

Kongrede meslektaşlarımızın hiçbir sorun yokmuş gibi en ufak bir tepki, destek veya eleştiride bulunmayışları bizi üzdü. Bir kişi bile çıkıp yönetime veya TEB'e "arkadaşlar nereye gidiyoruz? Atalım şu ölü toprağını üstümüzden!!" diye sormadı!! NEDEN??? Sorunlara çözüm bulamayan meslektaşlarımız çözümsüzlüğe de ortak oluyorlar.

Belki biz en kolay yolu seçiyoruz. Bu nedir? Sorunların çözümlerini Yöneticilerimize bırakmak ve oturduğumuz yerden nasıl olsa birileri yapar mantığıyla beklemek. YOK BÖYLE BİRŞEY! Siz bir işi başarmak istiyorsanız emek harcamalısınız. Sevgi bile emek ister. Biz mesleğimize katkı koymalıyız, projeler üretmeliyiz, Yöneticilerimize destek vermeliyiz. 15-16 Ocak eylemlerini bizim örgütsel gücümüz yaptı. Biz yaptık! Artık gücümüzün farkında olmalıyız. Çünkü sorunlarımıza şimdi sahip çıkmazsak ileride biz kalmayacağız!!

Ecz. Gönül KOCA
Ecz. Oğuzhan SÜRME
4. Bölge Adana Eczacı Odası
Yayın Kurulu Üyeleri

HATIRLATMA...

Yıllardır diyoruz ki: şayet önlem alınmaz ise uluslararası sermaye az gelişmiş ülkelerin tümünde yaptığı gibi bizim ülkemizde de önce milli kavramları yok edecek, ulusu birbirine kenetleyen onları daha güçlü yapan milli kavramları. Sonra siyaseti kilitleyecek, ekonomiyi çıkmaza sokacak, insanları örgütsüzleştirerek onları etkisiz çaresiz sessiz bireyler halinde yaşamaya mahkum edecek ve sonunda insanları ve ülkenin tüm kaynaklarını istediği gibi kullanacak.

Yalnız bizim ülkemizde durum biraz daha farklı. Tüm bunlara önlem almak gerekirken içimizdeki ihanetleri de engellememiz gerekiyor.

Bir yandan ülkeyi soyup soğana çeviren hırsızlar, hortumcular bir yanda onlara engel olmayan seyreden insanlar. Sanki çalınan paralar başkalarının cebinden çıkacakmış gibi alkış tutanlar.

Ne yaptıklarını kendilerinin dahi anlayamadığı siyasetçiler, ekonomiden anlamayan yada anladığını sanan ekonomistler ve sadece seyreden bizler...

Sonunda yarının ne olacağını bilinmeyen, siyaseti ve ekonomisi kaos içinde olan 3. sınıf az gelişmiş ülke...

Mesleğimiz ve meslek örgütlerimiz için ise durum bundan çok da farklı değil. Çok yoğun ve mücadele ile geçen aylardan sonra 2002 ekim ayına geldiğimiz bugünlerde çok ilginç ve tehlikeli gelişmeler yaşıyoruz. 15-16 ocak tarihinde yaptığımız eylemlerle

başarıya ulaşmış anlık olarak kaybettiklerimizi tekrar kazanmıştık ve hepimizin ortak dileği bu başarının mesleki anlamda yeni bir dönemin başlangıcı olmasıydı. Ama maalesef biz bunun tam tersini yaptık Tüm sorunlarımızı bu eylemlerle çözümlenmiş gibi bir hataya düştük ve herkes bıraktığı yerden yaşamaya devam etti.

Kimi depoların fırsatçılığını, firmaların bizlere neler çektiğini ve sayın Bakanın Türkiye'ye 8000 eczane yeter dediğini unuttuk. Biz bunları unuttuk ama Türkiye'ye **8000 eczane** yeter diyen zihniyet bunların hiç birini unutmadı ve şimdi daha kararlı bir şekilde isteklerine bizlere yaptırmaya çalışıyor.

Başta bu ülkeyi yönetenler sonra vatandaş olarak bizler üzerimize düşenleri yapmak ve böyle devam edersek 2003 yılı Türkiye'deki bir çok meslek grubu gibi biz eczacılar için de kabuslarla dolu bir yıl olacak. Kamunun önümüzde ki beş yılda ödemesi gereken borç resmi rakamlara göre 100 milyar dolar civarı. Bu borcunda yaklaşık 70 milyar dolarını 2003 yılı sonuna kadar ödememiz gerekiyor. Bununla birlikte iç ve dış borçlarımızın günlük olarak bizlere faiz yükünde 125 milyon dolar olduğu düşünülürse ve bunlara ilave olarak olası bir Irak Operasyonunun Türkiye ekonomisine yapacağı olumsuz etkileride göz önüne alınınca hem ülkemizdeki diğer meslek gruplarının hem de biz eczacıların neler çekeceğini, kaçımızın kepenklerimizini indirmek zorunda kalacağımızı yaşayacağımız süreç acı bir şekilde gösterecektir.

Bu nedenle bir tek eczanenin dahi kapanması bizim için yıkımın başlangıcı sayılmalı ve başta teb, odalar ve tüm eczacılar bir an önce toparlanmalıyız. Dünü hep beraber kaybettik, bugünün belirlenmesinde ise kendi hatalarımızdan ötürü söz sahibi olmadık. Şu an bir tek geleceğimiz var söz sahibi olabileceğimiz. Kendimiz, meslektaşlarımız ve üniversitelerde okuyan binlerce genç eczacı adayı için aklımızı başımıza toparlayıp cesur bir şekilde mücadele etmeliyiz.

Öncelikle beynimize kazınamız gereken bizleri iyi, kötü, zengin, fakir ayrımı yapmadan mesleğimizle birlikte yok etmek istiyorlar. Çünkü bizler onların daha çok milyon dolarlar kazanmasına engeliz.

Mesleğimizin ve bizlerin ayakta kalması, yaşaması önce sevgi saygı gibi insani duyguları benimseyip içimizde hissetmemize, mesleğimize gereken önemi vermemize ve en önemlisi birlik içinde dostça yaşayıp, mesleğimize ve meslek örgütümüze sahip çıkmamıza bağlı.

Sevgi, arkadaşlık, dostluk, birliktelik, paylaşım gibi insani olan tüm duyguları iliklerimize kadar hisseceğiz. Çünkü bunların satın alamayacağı ve yıkamayacağı şeylerdir bu tür duygular. Meslektaşımızı birer dost bilip onların sorunlarıyla kendi sorunlarımız gibi ilgileneceğiz, sıkı sıkıya mesleğimize ve meslektaşımıza sarılacağız. Hiç bir gücün bunu yıkmasına izin vermeyeceğiz.

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de çıkar ve dayanışma örgütleri süreki olarak zaafiyete uğratılmaktadır. Oysa çıkar örgütleri (meslek odaları) merkezi hükümetlerin ekonomik ve demokratik haklarımız aleyhine aldıkları kararlara karşı bizleri koruyan örgütlerdir. Bunu da yapabilmelerinin ön koşulu öncelikle bizlerin gerekli dayanışmayı gösterebilmemizdir.

Meslek örgütleri ve sendikalar sanki sorunların sebebi gibi propaganda düzenli ısrarlı ve sinsi bir şekilde yapılmakta, insanlar kendi örgütleri ile kavgalı hale getirilmeye çalışılmaktadır. Türkiye de yaşayan örgütlü insanları meslek örgütlerinden soğutma çabaları bizim meslek örgütümüze karşıda belirgin bir şekilde uygulamaktadır. Dolayısıyla bizler meslek örgütümüzün tek tek eczacılardan meydana gelen canlı bir organizma olduğunu bileceğiz. Nasıl insan vücudundaki bir eksiklik insanın hareket kabiliyetini azaltıyorsa; bu canlı organizmanın içerisinde olmayan bir tek eczacı dahi bizim hareketimizi kısıtlar diye düşünüp ona göre davranacağız.

En önemli ve öncelikli meslek içi eğitim programları sevgi, paylaşım, örgüt ve birliktelik üzerine kurulmalı; gerekirse sosyologlardan psikologlardan saatlerce, gerekirse günlerce eğitim alıp sevgiyi, paylaşmayı, örgüt tanımını, birlikteliği ve birlikte yaşamayı öğrenmeliyiz. Bunları yaptıktan sonra oturup kaybettiklerimizi nasıl kazanacağımızı planlayabiliriz.

İçinde sevgiyi, dayanışma bilincini hissedenden bir eczacının deontolojinin dışına çıkacağını, meslektaşları ile sürekli kavga halinde olacağını, birliğini düşman görebileceğini ve ilaca baktığında sadece parayı düşünebileceğini zannetmiyorum.

Sistemi besleyen en önemli kaynaklardan birinin sevgisizlik olduğu ve sevgisizlikten beslenen bu sistemin de kendini koruyabilmesi için insanları sevgisizliğe ittiği unutulmamalıdır.

Tüm bunlardan sonra eczacılık fakültelerinden başlayarak eczane şekillerinden tutunda kanunlarına, kurum ilişkilerine geri ödemelere varana kadar düşünerek ve öncelikle Türkiye gerçeklerine göre Türkiye eczacılığını yaratmalıyız.

Ama şu an yok olmamak için de mutlaka mücadelemizi vermeli, en radikal eylemleri birlik içinde yapıp sonuç alana kadar götürmeli ve 15-16 ocak sonrasında düşüşümüz yanlıya tekrar düşmemeliyiz.

Mesleğimiz ve bizler varolma savaşı veriyoruz. Buradan çıkacak sonucun sadece iki karşılığı var; ya bilinçli bir eczacı gibi davranıp sorumluluklarımızı bilerek, mesleğimize sahip çıkıp geleceğimizi kurtaracağız, yada dünü ve bugünü kaybettiğimiz gibi geleceğimizde yok olmasına seyirci olacağız.

Yaşadığımız son mali kongre, eczacıların sorunlara olan ilgisizliği anlamında bizleri umutsuzluğa itmesine rağmen, mutlak surette en kısa zamanda yeni bir güç ve umut ile harekete geçeceğimize ve her şeyi yeniden bizlere yakışır şekilde yapılandıracağımıza inanıyorum. Çünkü biz güçlüyüz, haklıyız ve 20 bin eczacıyız....

Ecz. Ersun ÖZKAN

**4. Bölge Adana Eczacı Odası
Depo - Firma Komisyonu**